

Универзитет у Београду
Филолошки Факултет

Семинарски рад из
Опште књижевности и теорије
књижевности 2:

Дон Кихотова идеализација света

Никола Живановић
Београд, 2005.

*Боже, кога нема, ти мене услиши,
Јецају дај стана у твој ништавилу,
Ти, што нас беднике никада не лиши
Утехе у варци. Сву нам жудње силу*

*Красиш слушајући молитве и јаде.
Чак и кад те, далеког, дух не зна да тражи
Све се више сећам прича којим знаде
Дадиља да мени тужне ноћи блажи.*

*О, Боже мој, ти си велики толико
Да идеја јеси једино. Све крило
Стварности је мало, мада је голема,*

*Да те обухвати. Бол ми знаш ко нико
Јер да тебе има, Боже кога нема
И мене би стварно тад на свету било.*

*Мигел де Унамуно,
Молитва безбожника,
превео Владета Кошуткић*

Идеал лутајућег витештва се надовезује на монашке витешке редове какви су Темплари, Хоспитали и Тевтонци (Watt, 54). Они настављају традицију борца за веру која је свој класични облик нашла у Крсташима. Тако развијен идеал витештва подразумевао је аскезу (Хојзинга, 98). Лутајући витезови су попут монаха морали да се одрекну свега световног. Отуда је са њима везано и сиромаштво. Лутајући витез није са собом носио новац, свако је имао обавезу да му пружи храну и преноћиште. Овакав идеал, монаха са мачем, подразумевао је и хришћанске врлине попут сажалења, правде, верности (Хојзинга, 98), као и потребу да се брине о болеснима и штити путнике (Watt, 54).

Осим монашког идеала, лутајуће витештво подразумева и куртоазну љубав (Watt, 55), врсту «религиозног обожавања» (Watt, 56). Чулна страст се претвара у «етичко самоодрицање»

